

Er was eens een meisje dat Gifappeltje heette. Ze heette zo omdat haar wangetjes zo rood waren als de vergiftigde appel die de boze koningin aan Sneeuwwitje had gegeven. Gifappeltje woonde samen met haar stokoude grootmoeder in een klein huisje in een donker bos. Ze waren verschrikkelijk arm, maar gelukkig hadden ze elkaar.

Op een ochtend zat grootmoeder op haar krakende knieën voor de kachel. Het was winter en bitterkoud in huis, dus wilde ze vuur maken. Maar wat ze ook probeerde, ze kreeg het sprokkelhout niet aan het branden.

‘Zijn de lucifers soms nat g-geworden?’ vroeg Gifappeltje, rillend van de kou.

‘Nee, ze zijn kurkdroog,’ zei grootmoeder. ‘Ik begrijp er niks van.’

‘Zal ik het eens proberen?’ bood het meisje aan. Ze dacht dat de lucifers uit wapperden door het hevige beven van grootmoeders handen.

‘Eigenlijk moeten kinderen van lucifers afblijven...’ begon de oude vrouw. Door haar koude vingers kon ze de lucifers bijna niet vasthouden. Maar er moest toch echt vuur komen, dus gaf ze het doosje aan haar kleinkind.

**het is heel koud in huis.
het vuur wil maar niet aan.**

Gifappeltje probeerde zo min mogelijk met haar ijskoude handjes te bibberen en streek een lucifer af. Niks. Nog geen vonkje. Ze probeerde een andere lucifer. En nog een en nog een en nog een. Maar ook die deden het niet.

Uiteindelijk gaf Gifappeltje het op en kroop samen met haar grootmoeder in bed. Daar lagen ze tegen elkaar aan te rillen onder de versleten dekens.

II

Een roodborstje kwam op de vensterbank zitten. Het arme vogeltje was uitgeput en tot op zijn dunne botjes verkleumd, en hoopte wat warmte te vinden bij de kachel van Gifappeltje en haar grootmoeder. Maar hij zag het al: ook deze kachel brandde niet. Ja, 'ook', want hij was al bij veel huizen aan komen vliegen en nergens was er een fijn, warm vuur geweest.

Naar een volgend huis vliegen om te zien of daar misschien een vuurtje was om zich aan te warmen, lukte hem niet meer. Ik vries dood, dacht het vogeltje, hier, op deze vensterbank. Uit een van zijn vogelootjes hilde hij een dikke traan, die binnen enkele seconden bevroor en als een glazen kraal aan de punt van zijn snaveltje bleef hangen.

**de vogel heeft het heel koud.
ze zien hem door het raam.**

III

‘Kijk, grootmoeder,’ zei Gifappeltje. ‘Daar, op de vensterbank: een roodborstje.’ Ze kroop uit bed, deed het raam open en pakte het vogeltje op. ‘Het arme beestje lijkt wel een ijspegel!’

Gifappeltje drukte het roodborstje tegen zich aan en nam het mee naar bed. Daar legde ze het onder de dekens, tussen haar rillende grootmoeder en zichzelf in.

Langzaam ontdooide het vogeltje een beetje. Toen begon hij, nog wat zwak, te zingen: ‘Nergens is het warm, want nergens is vuur...’ en in het liedje dat volgde, floot hij over alle huizen waar hij was geweest en dat er in geen van die huizen een kachel had gebrand.

‘Nergens vuur,’ klappertandde grootmoeder. ‘Dat kan maar één ding betekenen: de vlam van de Vuurprins is gedoofd.’ Gifappeltjes grootmoeder wist dat soort dingen. Ze was namelijk niet alleen heel oud, maar ook heel wijs. Ze kon zelfs een beetje toveren, want toen ze een jong meisje was, had ze een tante die een goede heks was. Die had haar toverspreuken geleerd en een schrift met recepten voor toverdrankjes gegeven.

**hij fluit een lied: in heel het bos is
geen huis met vuur.**

IV

‘Wie is de Vuurprins?’ vroeg Gifappeltje.

Grootmoeder trok de deken hoger op en begon te vertellen: ‘De Vuurprins is een ridder, geboren uit het binnenste van de aarde, waar het zo heet is dat ijzer en steen er smelten tot kokende, borrelende oranje stroop. Hij rijdt op een paard van zwarte rook, en waar de hoeven van dat dier neerkomen, spatten vonken uit de grond. Zijn zwaard en schild zijn van knetterend vuur. Hij draagt een roodgloeiend harnas en een roodgloeiende helm. Boven op die roodgloeiende helm staan geen pluimveren, maar brandt een helderoranje vlam. Als die vlam uitgaat, dooft al het vuur op aarde. Iemand moet de Vuurprins vinden en ervoor zorgen dat zijn helmvlam weer gaat branden. Anders vriezen we allemaal dood...’

Grootmoeders woorden hingen als wolkjes damp in de koude kamer van het armoedige huisje.

V

Gifappeltje sprong uit bed. ‘Ik zal de Vuurprins vinden!’ riep ze uit. ‘Ik zal ervoor zorgen dat die vlam op zijn helm weer gaat branden.’

‘Dat is veel te gevaarlijk voor een jong meisje...’

oma zegt: hij heeft een vlam op zijn helm. zijn paard is van rook.